

„Prosím? Cože? To nejde, já ne. V žádném případě. Vždyť jsem tu poprvé,“ vyhrkla Kamila.

Když s Filipem dorazili, Ema jim vysvětlila, že hned na začátku oslavy vybere dvě ženy, které budou ostatním věštit budoucnost. Najdou si klidné místo na kraji lesa a ostatní tam za nimi budou po jednom chodit. Věstkyni může každý navštívit až poté, co v okolí nasbírá devatero bylin – ty jí přinese jako dárek. Než dojde řada na všechny zájemce, nejspíš už se začne stmívat. Zapálí se oheň a bude se okolo něj tančit. Pak je dobré zaplavat si v rybníce, ideálně bez oblečení a beze svědků. Úplně o samotě. Dřív tomu prý lidé říkali *očista vodou*. Zhruba takhle prý před mnoha staletími slavili slunovrat pohané.

Kamilu nadchlo, že něco takového zažije. Vůbec ji ale nezapadlo, že by to měla být ona, kdo bude ostatním vykládat, co je čeká. Ema ji tím docela naštvála. Musela ji hned takhle zapojovat? Nemohla ji nechat na pokoji?

„Bude to zajímavá zkušenost.“

„V žádném případě,“ odmítla kategoricky Kamila. „Vždyť ty lidi neznám. Co jim budu vykládat?“

„Prostě povíš první, co ti při pohledu na člověka probleskne hlavou,“ usmála se Ema. „Další myšlenky už si nech pro sebe. Jenom tu první ti posílá intuice, pak už začneš fantazírovat. A hlavně nezapomeň, že nic neriskuješ. Všichni vědí, že je to jenom hra.“

Když to postavila takhle, zdálo se pošetilé odmítnout. „Tak dobře,“ rezignovala Kamila, přestože se cítila zatlačená do kouta.

„Neboj. Příroda ti bude napovídat,“ dodala Ema a popošla o kus dál k místu, kde stála Milena s Laurou.

Položila Lauře ruce na ramena. „A ty budeš druhá věstkyně.“

„Ale já to taky ještě nikdy nedělala!“

„Právě proto jsem tě vybrala,“ opáčila Ema. „My dámy v letech už jsme unavené. Chceme odpočívat. Je čas na obměnu generací.“

Otočila se a Kamile připadalo, že na ni nenápadně zamrkala. Vybrala schválně zrovna ji a Lauru? Věděla o té dávné nevráživosti a chtěla, aby je po letech sblížil společný zážitek?

Kamila s Laurou se na dálku setkaly pohledem, obě protáhly obličej a rozesmály se.

Věštění bylo zvláštní. Kamila stála na okraji lesa, sama se svým podivným úkolem, a čekala, až za ní z louky začnou přicházet lidé. V břiše jí mravenčilo, ale o kus dál viděla mezi stromy probleskovat Lauřino bílé tričko a vědomí, že v tom není sama, ji trochu uklidňovalo. Pak se objevila první zájemkyně o věštbu. Kamila si od ní vzala pestrobarevnou kytici lučního kvítí, pohlédla ji do tváře... a najednou přesně věděla, co má říct. Jako by jí opravdu někdo napovídal.

Když teď ležela na zádech v trávě a zírala na hvězdy, pořád ještě rozpálená tancem, slíbila si, že už nikdy automaticky neodpoví *ne*, když se jí naskytne možnost zažít něco nového. Vlastně ještě vůbec neměla příležitost vyprávět o té zkušenosti Filipovi. Otočila hlavu směrem, kde ho předtím viděla tancovat. Filip teď stál kousek od ohně s Milenou, Adamem a Laurou. Laura mu zrovna něco ukazovala v telefonu a oba se smáli. Zvedla hlavu a podívala se přímo na Kamilu, jako by vycítila její pohled, ale místo aby se usmála nebo nějak vstřícně zareagovala, rychle se odvrátila. Jako by si nepřála, aby se Kamila zvedla a přišla k nim.

Kamila pocítila ozvěnu dávné antipatie. Filip si s těmi třemi překvapivě rychle padl do noty. A s Laurou obzvlášť. Nedokázala se ubránit žárlivosti.